

[Svend Haugaard.]

kan man også klare dette. Det er i hvert fald værd at overveje, hvis man stadig fastholder kravet om en kornpris over de 46 kr.

Det andet, jeg vil sige noget om, drejer sig om mulighederne for at bremse svineproduktionen. Det blev hævdet her i dag, at det kunne en forøget kornpris. Dog mente det ærede medlem hr. H. C. Toft, at den skulle op til næste års niveau, før den virkelig begyndte at bremse. Man har efterhånden fornemmelsen af, at det er for kornkøbernes skyld, man gør sig disse vældige anstrengelser. Kornkøberne, det vil sige familiebrugene, bør næsten være rørt over, så optaget man er af deres bedste. Men man kunne jo prøve at fortælle en fabrikant af en eller anden industrivarer, at han blev rigere, hvis man fordyrede hans råvarer uden samtidig at fordyre konkurrentens råvarer. Man kunne jo prøve, om man kunne få ham til at tro på det. Han ville nok have en fornemmelse af, at det ikke var helt rigtigt og der blev vanskeligheder med hans markedsandel.

Hvis det, som jeg sagde før, var verdensmarkedsprisen, der blev hævet, var det til at forstå; men når vi hæver den danske kornpris, uden at vore konkurrenter gør noget tilsvarende, har det ikke noget med forstand at gøre — kun med indbildningskraft, hvis man tror på, at det hjælper. Naturligvis kan det virke som bremse, hvis man sætter kornprisen højt op, men så skal den også højt op, så højt op, at produktionen bliver urentabel. Det er der vel ingen der ønsker. Vi er allerede så højt oppe nu, at produktionen af æg og fjerkræ er ved at være urentabel.

Jeg har talt om dette med vældig mange unge landmænd, som jeg kender godt, fordi de er vore egne elever. Jeg har spurgt dem, hvad de siger til en forøget kornpris, spurgt, om det vil begrænse deres produktion. Nej, har svaret været, hvis jeg tjener mindre pr. stykke og skal svare renter og afdrag, må jeg producere flere stykker for at kunne klare det. Det turde være logik.

En forhøjelse af kornprisen vil altså ikke nedsætte produktionen, den bremses først, når kornprisen bliver så høj, at produktionen bliver urentabel. Men det er næppe det, man stiler imod.

Jeg tror ikke, at det foreliggende lovforslag vil regulere produktionen. Tværtimod vil det fremkalde en tvangsforskydning af indtægt fra familiebrug til storbrug. Jeg forstår forfærdelig godt, at det ærede medlem hr. H. C. Toft var særdeles tilfreds med dette lovforslag. Jeg har derimod svært ved at forstå, at man fra venstres og også fra socialdemokratiets side vil tage medansvar for det. Jeg er klar over, at man vil hævde, at der gives kompensation igennem kornfonden. Men den vil det ærede medlem hr. H. C. Toft jo også have nedskåret. Det vil vi for så vidt gerne forhandle om, hvis vi samtidig kan bevare den gamle kornpris. Men på én gang at ville nedskære kornfonden, som skal udligne noget af den ekstra betaling, som familiebruget kommer til at udrede for kornet, og samtidig at ville have den stærkt forhøjede kornpris turde dog være noget urimeligt. Det giver efter min mening en utilstrækkelig kompensation til familiebruget for slet ikke at tale om, at det ikke får den gevinst, som er sikker for det kornproducerende landbrug.

Det er også væsentligt, at der er tale om gennemsnitstal. Der er meget, meget store forskelle mellem de enkelte brug. Nogle er meget inaktive, andre er meget, meget dygtige og har en stor produktion. De første, de inaktive, støtter man. De sidste knalder man ned. Det er resultatet. De unge har en meget stor gæld, de unge skal producere, og for mig at se er denne lovgivning vendt direkte mod ungdommen, der skal overtage brugene.

Jeg har som sagt set, hvordan tidligere elever arbejder med tingene. Jeg har set, hvordan de har den meget store produktion. Vi har prøvet at regne ud, hvad de har betalt i afgift til de kornproducerende landbrug. Jeg har prøvet det for min egen skoles vedkommende igennem en årrække. Jeg har set, at vi år efter år har betalt tusinder af kroner i ekstra kornafgift på grund af vor store produktion. Vi har betalt disse afgifter uden at knurre væsentligt over det, men når man så kommer og siger til os: I er urentable, I duer ikke i dag, jeres struktur er ikke egnet, jeres brug skal sammenlægges — så er grænsen nået, så er det punkt nået, hvor vi ikke længere kan bevare tålmodigheden, hvor vi begynder at reagere.